

Дамянъ (като погледва звездитѣ). Бе момчета, че Керванката изгрѣла! Какво чакате?

(Ясенъ и Борко влизатъ въ кръчмата, развикали се: хайдете, бе! Керванката изгрѣла).

(Вела се спуща и хваща Дамяна. Той се дърпа).

Вела. Дамяне бе, три ноци те чакамъ! Забрави ли, че си баща пусти! Че си тейко на момчана рожба!

Дамянъ (сърдитъ). Що диришь тукъ ни въ туй ни въ онуй време! Безъ срамъ ли си?

Вела (задъхана, безъ да го пустне). Тебъ, Дамяне, чакамъ! Дотегна ми все сама въ кжщи. Наситихъ се майка ти мене да натяква. Ела си да те видимъ, че подире пакъ прави, що знаешъ.

Дамянъ (дърпайки се). Пръждосай се! Че ако измъкна нѣкой колець — не знамъ какво ще стане!

Вела. Ама чуй, бе; чуй ме, бе Дамяне. За менъ недей, ама за детето!

Дамянъ (дръпва се). Махай се ти казвамъ. (Бърже влиза въ кръчмата).

(Въ кръчмата се чуватъ смѣхове и викове).

Пантелей (къмъ Вела, която хълца). Това сж тѣ младитѣ, невѣсто! Ей ме, старъ съмъ, а боя се въ кръчмата да влѣза.

(Вела разплакана се дръпва въ сѣнката).

(Пристигатъ двама старци: Горчо и Хино).

(Въ кръчмата се чува пѣсень).

(Горчо и Хино отиватъ при Пантелей и се гледатъ очудени).

Горчо. Чуй ги! Ха-де! Кой би те послушалъ! Снощи съмъ се каралъ съ моя непрокопсаникъ.

Хино. Когато срамъ нѣма, свато, нѣма прокопсия.

Горчо. Не знамъ веки! Умъ го не побира! Отъ когато тази пуста Гуга змеятъ я открадна — сбъркахме се. Не бѣ Гуга, не бѣ чудо! Женитби не ставатъ. Ниви запустѣха. Жененитѣ въ кжщи се на свѣртатъ. Кой знае каква напасть ни очаква!

Еремия (връща се отъ прозореца). Ще тръгватъ!... Тия момци не сж съ ума си!

Хино. Вжтре ли е моятъ прокопсаникъ?

Еремия. Че кой не е!

Хино (отива до прозореца).

Горчо. Умъ го не побира! И ние бѣхме млади. Ама таквозъ чудо!